

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu iméni prékmurske evang. šinjorije reditel
i vódvávník: FLISAR JÁNOŠ,

Murska Sobota.

Čeka račun št. 13,586; imé „Düševni list“ M. Sobota.

Čéna na célo leto 20 Din., v zvéststvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednóh na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Milošče vrēmen.

Vrēmen, čas je drági dár. Vrēmen nam od toga guči, da ešče trpi milošča. Tisto de strašno i grozno, gda vdári zádnya vóra i gda nemo meli več vrēmena, časa, nego se začne vekivečnost.

Milošče nájbole drági dár je postno vrēmen, štero se nam za krátek čas notripokloni. Tó vrēmen bi v našem živlénji nē melo nikšé znamenitosti, nikšéga pomēna, či bi na tó samo tak glédali, liki štero je pa záto prišlo k nam, ár je v kalendari tak napisano, ár po fašenskom vrēmeni post more priti. Ali Gospodni Bóg nam je gvúšno nē záto dao postno vrēmen, da bi mi samo tak odišli kre njega, liki odidemo kre dnévov, mēsecov, štere nam kalendari edno za drúgim káže. Túdi nē záto nam je dao postni čas, da bi mi tó li samo odzvúna zdržali, da bi se zadržali od nūcanja tákši stvári, šteri nūcanje je v drúgi časaj dopúščeno, kak veselice držati, plésati, meso vživati itd.

Bóg je post dao za našo düšo, i našoj düši, toj zgüblenoi, skvarjenoj düši ščé glásiti z postnimi dnévi tó, da ešče jeste milošča, ešče jeste prilika i rávno zdaj jeste dobra i nájbógša prilika, rēšiti, osloboditi se od grēha i od skvarjenosti. Kak je tó mogóče, s kém? Rávno na tó pitanje nam dá vekivečen odgovor postno vrēmen, gda nam káže na križ, na križi trpéčega i vmérajóčega Kristuša.

Tó opáziš, tó na pamet vzemeš, či v postnom vrēmeni notripriđeš v cérkev, i zglédneš se v lilasto ali v čarno fárbo ob-

lečeni oltár, v šteroi temnosti se edino nás rešüvajúči križ blešči sveklo. Tó opáziš, tó na pamet vzemeš, či odpréš svojo pesmeno knigo i z célov gmajnov vrélo etak popévaš: Oh nedužni ágnec boži, Za nás vmorjeni na križi . . . Tó opáziš, tó na pamet vzemeš, znáš gda? Či düševno tiho grátaš, či si od toga premišlávaš, ka se godi v posti i v velkom kédni, i na vse tó ne glédaš tak, liki štero je zvün tébe, nego štero se najbliže tiče tebé, liki štero se za tébe i mesto tébe godi, da spoznaš i priznáš, da je Jezuš Kristuš túdi za tébe moko strpo, za tébe je bio raspét, za tébe je mró i doli stópo na pekel.

Tak je, či našega Gosponu Jezušu trplénja velike dogódké tésno vküpzvéžemo z svojim lastivnim osébnim živlénjom, té tak občútimo, da je post za vse lüdi pótikazáč i opominajúča rēč. V prvoi vrsti tvoji pogléd opóti na tvoje grēhe, potom na tvoji grēhov kaštigo, na skvarjenjé, na od toga bodóčo rešitev, na križ. I gda ti je post vse tó pokázo, se z svojov opominajúčov rečjöv k tebi obrné i ti tó právi: Pogledni v samoga sebé, požalúj svoje grēhe, nesí jih k križi, i deni doli nji težko bremen pri Jezušu Golgotovom križi. Vidiš, da Kristuš záto merjé na križi, da naj tebi zemelskomi vandrari grēhov odpúšćanje, miloščo i nóvo zadovolno i mirovno živlénje správi z svojim trplénjom i z svojov smrtjöv. Té križ je tebi žitek.

Tisto bode právi, istinski post, či v njem i žnjim túdi mené, túdi tebé, túdi vse

lůdi na pokôročinênje i na pobôgšanje na-
digne, či nás vse k Kristušovomí križi pri-
pela, tam nás vküppetere i na nôvo stvori
ta vekivečna Boža, Kristušova milošča. Od-
primo svoja srca pred živim, zmágajôčim
Kristušom, dájmo njemi prek oblást obri
sébe, tak de se On borio z nami i v nás
prôti grêhi, prôti svêti, prôti šatani, i túdi
tak zmága v nás. I z Kristušovov zmágov,
obládnostjov evangeliomski post veselí, ra-
dúvajôči post postáne i tak túdi Bože mi-
lošče drágo vrêmen.

Záto v etom postnom vrêmeni z po-
niznim srcom prosimo od Kristuša tô drá-
go miloščo, té vekivečen blagoslov, etak
se moléči k Njemi:

Oh nedužni ágnec boži,
Za nás vmorjeni na križi!
Ti si na mantre šô volno,
I trpo vsa dobrovolno,
Gda si se za nás áldüvao,
Da bi nás môk mentüvao.
Smilúj se nam ti,
Oh Jezuš, oh Jezuš. Ámen. H.

*Če je Kristuš gotov bio se za nás tá
dati, moremo túdi mî nasledüvati njegovu
pêldo lúbézni i se svojim bližnjim tá dati
z vsêd, ka mámo. Luther.*

Jánoš vítěz.

Veršušno pripovedávanje. (Pisao: Petôfy Šándor 1844.
Poslovenčo: Flisár Jánoš 1940 sept.)

IX ti spêv.

Tatár orsága bregôvje i dolíne,
So že daleč za njim' nazáj zaostale.
Šereg je že globko v-talijansko prišao,
Vu rozmaringov logá senei počüvao.

Tü se nika posebnoga në godilo
Z-velkim mrazem se bojüvati trbelo
Ar vu talijanskom vsigdár zima láda,
Po snegê, lédi je hodila armáda.

Ali da je vogrina natúra krepka,
Obláda on, kakšê je zima velika.
No, pa či je je zêblo, doll so šli z-konjê-v
Na pléča si je vzéli i tak šesli njê.

Bôg je znami.

Dostakrát etak pítate:
Bôg gde jeste?
Jas tô nigdár nepítam;
Kí má na zemli k-nam milost,
Njeg'vo bívost
Globoko vu srdci mam.

Nê je od nás Bôg predaleč,
On od etec,
Je nê odhájao ešče.
Što vu nevôli bár gdaštê
Njega zové:
Pogúbel' njemi nešče.

Što to dobro ščé činiti,
Zná lúbiti,
Tistomi se Bôg skáže:
V-aldüvajôčoj lúbézni,
V-dobrom číni
Čütim: Bôg k-meni stáne.

V-mantri, v-nevôli, vu križi,
Je on blúzi
'I túdi čüda číni.
Tvojoj düši, či žalost má,
Njê pokoj dá,
Vu srdci te pomiri.

X-ti spêv.

Etak so prêk prišli vu lengyelsko zemlô,
Z Lengyelskoga orsága pa vu Indijo;
Francia pa Indija sta si mejáša,
Ali pôd med njima je nê pôd pajdátva.

V Indije sredíni má' breglêje jesto,
Ali či vse duže, bole se zdigajo.
Či pa do mejêo tej orságov pridemo,
Te se že bregôvje pozdigajo v-nébo.

Znáno je, ka se je tam šereg zah'cao,
To zgornjo oblêko je doj z sébe slêkao...
Kak nebi? Da je sunce ober nji malo
Više, komaj na en vôro hôda stalô.

Jeli so, nê jeli, kak samo zrák nébe,
Tê je tam tak gôsti, jesti ga mogôče.
K-pítvini so túdi tak po čüdnom prišli;
Vodô so vô z-oblákov žmikali, pili.

Útráňni dén te nesága
I staranja
Tvo' dúše nestráňšijo.
Što je vse dobro odpravo,
V-réd postavo,
Dúšo njemi snáňžijo.

F. J.

Kmet i vera.

(Vzeto z govora ednoga kmeta, ki je na sestanki kršćanski moški v Nürnbergi leta 1938 z nasledujavajóčimi rečmi svedočo od svoje vere.)

„Lúbléni verebratje! Štirje moški, ki náj dnes večér gučijo k vam, so s štíri razložni pozvánj odebráui. Tó pa nej záto, ár bi vsakše pozvánje svoje zósebno stálišče melo do naše cerkve, ali celó do Gospóda naše cerkve, nego pač záto, ár se Kristušova gmajna z rázložni rédov i pozvánj sestávla, i záto, ár mí vsi z vsémi svojimi skrbmi i brigami, túdi z onimi, štere nam naše pozvánje pripravla, pred Onoga prihájamo, na koga lahko zvržemo vse svoje skrbi.

Nepetréбно, ja deteče bi biló pítanje, v šterom pozvánji je človek nájbole petrében Bogá i v šterom bi znao človek nájležež živetí brezi Bogá.

Pa vendar se rávno v denéšnjem časi tak vnógokrát čúje: kméčko prebivalstvo se záto drži ešče nájbole verno vere, ár je nájbole odvisno od višíši sil.

Istina, v svojem pozváoji je nišče nej tak brezi móči podvrženi višíšim močém, kak rávno mi kmetje. Če obdelávamo svoje njive, če zavúpamo sejátev materi zemli, te so naše misli skoron prisiljene se obračati okóli Onoga, „ki sunce svoje gori shájati čini na húde i dobre i dá dež na pravične i nepravične“.

Kelkokrát smo se rávno v preminjenom leti zgliednoli próti z obláki pokrítomi nébi, próti skritomi sunci, gda je nenavádno bogáta sejátev v nevarnosti bila, ka na nikoj pride. Ništerni je te pestnico zdigno próti nébi, ali vnógi, vnógi so pa tiho sklenoli svoje roké k molítvi i prošli: „Gospodne, dáj nam sunčne dnéve i vugodno vrémen za žétev“.

Kak brezi móči moremo čakati vnógokrát nájem svoji znojní trúdiv i plačilo svoji žúlavi rók!

I kak nemočne se čútimo te, kda kúga ide od štale do štale i nam pobéra živino!

V vsej tej skrbej i nevólaj vnógoga od nás vleče v nedelo vgojduo v cérkev želénje, náj si vzememo móč i batrivnost z nazveščávánja Kristušovoga evangelloma.

Náj je za vnóge, kak nam radi očítajo, samo návada i šega, nej pa živo kršćanstvo, če si odkrije glávo i za hip obnemí, gda se oglási večerni zvon, vendar posvedoči s tém, ka se ponizno prikloni pred zvišenostijov vsamogóčega Bogá. Tó je pa že več, kak samo návada, že kmetje, ki se prék celoga tédna trúdiyo i mantrá-

K-koncovi so bregá vríhek doségnoli,
Tam je tak vróče biló, da so li v-noči šli.
Namali so šli med velikimi zádevmi,
Med zvézdami so se konji potíkali.

Kak so med zvézdami pretežkoňhodili,
Kukorica Janči je mislo vu sebi:
„Tak právíyo kelkokrát zvézda dol' spádne,
Na zemli teda en človek vsígdár prejde.“

Jezero sreče máš tí húda mačija,
Ka nevém, štero je eti tvoja zvézda?
Nè duže mantrála tí moje lúške,
Doli bi lúčo jas tvojo zvézdo z-nébe.“

Potom so po zréberjaj dol' potúvali,
Bregóvje so se že zdá poménšávali.
Velka toplóča je tú poménkávala,
Kak so globše prišli v-francie orsága.

XI-ti spév.

Francuška zemla je prelépa držáva,
Kak paradižoma lno Kanaána.
Zát' so si brúsili tórci zobé na njó,
Opústiti jo šteli, so vdarili v-njó.

Gda je vogrski šereg tá prišao v té orság
Tórk je že tam robo, kako divji zbesnják.
Vó sporobo dosta cerkvéo dráge kinče,
I sprázno od vína pune peovnice.

Vidítijje biló goréče váraše,
Lúdi so zmetali na mečov ostrice.
Kralá so túdi vóstirali z-palače,
Spravili ga ešče od čéri jedíne.

Tak so najšli naši francuškoga kralá
Vu svojem orságl se skítajóčega.
Kak so ga vidili vogrski husárje,
Milúvavši njega té srdčni konjárje.

jo od ráne zore do késnoga večera, ešče v nedelo ob štiraj ali peti stánejo samo záto, naj ne zamüdíjo svoje bože slüžbe. Vnógi od nás kmetov z istinske znotrénje ogvüšanosti gučijo: „Če sem nej bio v cérkvi, je nej biló práve nedele“.

Vnógi nam trdíjo, ka mi je nej dávnó tüdi eden zevčeni mládi varaški gospód pravo: ka je kršćanstvo že odživeló svoje vrémen i da ga zevčeni i presvečeni lüdjé več ne potrebüjejo.

Onomi varaškomi gospódi sem odgóvoro, ka so se vnógi zevčeni i módrí lüdjé, velki učejákí, znamenítí držávnikí, velki vojákí i fabrikántí z detínskóv pobožnostíjov držáli Kristušove vere i rávno záto ználi velka dela doprinášati, ár njim je dñhovno tüvárlístvo s Kristušom k vretíni móči slüžilo.

Prijátelje, mi vsi prav dobro známo, kak pripravno zná te hñdí človeka próti Kristuší i veri obračati. Zevčenomí práví, ka samo prósti, nevučeni lüdjé verjejo kršćanskómí návukí; bogátím práví, ka so oni nej potrební vere; delavnómí lüdství práví, ka je vera samo záto znájdena i zdržávána od bogátícov, naj se delavstvo k ponižností zgája i v pokorností drží. Té glás sküšávca za vsakéga zná kaj znájti, ka rávno on rad čüje.

Pa vendar známo, ka je vsa ona zapelávájóča slobošćina, štero nam neverní lüdjé ponüjajo, lažníva sloboda. Človeka samo Kristuš zná prav slobodnoga vćinítí. Kak hitro zapüstimó slüžbo Bogá, v kmično slüžbo gréha spádnemo.

Skítajóči král se njim je etak tóžo:
„Gléjte prijátelje tó stálíšče túžno,
Kinčov sem telko meo, líki král Dárluš,
Porobo mi je, pogan Mohamedánuš.“

Vezér njemi je na tróšt teliko pravo:
„Neboj se král svekli tvoje veličanstvo i
Mi je že navćimo, vu réd poberémo,
To zgübleno znóya pá vse nazá príde.“

„Kapa či jedina, drágo moje dète,
Se je staraó král, gde jo nájdem povéte?
Orópae jo je voj té tórske armáde,
Što jo nazáj prinesé, njegova bode.“

Tó je bio velki tróšt vgrskoga šerega;
Vse vojnikov srdcá té tróšt podežiga.
Tó se vsém vu gláváj nestanoma vrtí
Nazáj jo prinesém, ali de mi k-smrtí.

Lübléni prijátelje kak sem níkda kak máli
dečko bogámolo s svojov máterjev i kak sem v
svetovnoj bojní v pékli Verduna, na Sommi, v
Rusíji i v Karpátaj nej hénjo molítí, tak íčém
bogámolítí i na Bogá zavüpati svoje žívlénje,
dokeč samo nemo pozváni z etoga žítka“.

Z nemškoga: D.

Mladina in fašensko veselje.

Či románe, pripovédke, ali novine čtémo, tam dostakrát nájdemo etakše reči: blájžena mladina, brezi brige bodóča, veséla mladina. Starejší lüdjé se nazájzgednovší na svojo mladost, tisto zdaj résan za lépo i vesélo spoznajo. Résan se tak vídi, líki da bi mládi lüdjé blájženejší bíli, kak pa stárl. Njihovo tólo je ešče zdravo, močno. Žalost, tužnost v mládom srcí ne ostáne stálen góst. Mládi lüdjé z lekótov premágajo rázne zadéve, štere bi za starejšega človeka že nepremágílive težkóče poméníle. Pred vámi mladéncí i mladénke, kak se navádnó práví, je ešče odpréto žívlénje, je odpréti svét.

I nájveč mládi lüdi je tüdi v tom prepričaní, da je tó istina, i záto bojázlivo míslí na tisto vrémen, gda njihova mladézen lí samo pofárbaní spómenek bode žé. Rávno záto mladina goríponüca vsáko prilíko, naj lí more svoje mladézni vrémen kak nájbole za živo, fárbasto i vesélo vćinítí. Ide kam jí njihova želénja vlečéjo,

Kukorica Jančí je sam bio jedini,
Kí je té reči në meo prilíke čüti,
Jančija míslí ao predaleč hodíle,
Mísló sí je od šorša svoje líuške.

XII-tí spév.

Drügi dén je sunce navádnó gor' príšlo,
Ne je vídlo, në čülo, tákše vsák' ütíro,
Kakše je te vídlo ino kakše čülo,
Vćasi, kak je na kraj zemlé gor' stopílo:

Čüta je tompóta, šerega glasen róg,
Vsáki dečko je napetáj bio naednók.
Fést so vözbrüsíli meče i kostríce,
Potom obsedlali nem'rovne parípe.

Král bí zevsov sílov tüdi rad žnjímí šó,
Ka bí se žnjímí vréd on tüdi bojütívaó.
Ali husárov voj njemi je tak erkao
Ino njemi je ednáko vópovedao:

dostakrát tá, kama je njim povôli. Tam hodi i tá ide, kama ji njihovo srcé pela i ka njihove oči vidijo. Hodi i beži za fašenskim veseljom i norostjov, goripoišče vsáko pôt i stézo, štera njim násladnost pontuja. Či pa gda-gda kakšo praznino občútijo v srcl, ali pa dúšnavést gorizdigne svojo proteštirajôčo rêč, te tá mladina z silov odžené od sebe tá mišlénja i li ide naprej po svojoj gréhšnoj pôti, i túdi tak misli, da pravilno i dobro čini.

Ali v živilénji mladine pa tomí ednôk konec more biti. Mislim da ste žé do etíga mao iz Bože svéte rêči stô i stôkrát čúli, da se Bôgi ne dopádne tisto živilénje, štero vi živéte. Boža svéta rêč vam túdi zdaj odkrito tó právi: Veséli se v tvojoj mladosti, ali znati moreš, da te Bôg za vsáko tvoje delo ednôk na odgovornost pozové. Túdi zdaj ti Bôg tó právi, nê je dobra tvoja nemárnost, tvoje brezi Bogá bodôče živilénje. On dobro zná, kelko gréhšnoga mišlénja jeste v tvojem srcl. Zná i vidi, kak te vábi násladnost, pred njegovimi očmi je vsáki tvoj gréh, šteroga si včino, gda si povôli djao svojega srca poželénjam, skúšávanji tvoji oči. Vse tó znájôči právi tebi, li samo dale hodi po zdajšnji potáj, ali zapômi si pa dobro, da te ednôk za vse tó na odgovornost pozové.

Tô bi bláznost bila od tébe na tó misliti, da tebe Bôg ob prilíki sôda gorimentúje. Samo na tó si moremo misliti, da Jezuš vsáki gréh

preveč strogo vzeme, ešče tiste grêhe, štere mi za nedužno zabávo držimo i imenujemo. Tó nam právi naj svoje oči vöskopamo, naj svoje roké odrêžemo, či nas na gréhšno mišlénje zapelávajo. Rávno záto nemaš nikšega vüpanja, da bi se léko oslêbodo, mentúvao od strašne sôdbe.

Záto si dobro premisli, jeli je vrédno za té takzvané násladnosti tákši velki áldov doprínesti. Jeli ti je vrédno zgúbiti svoje zveličanje? Kem bole se držiš k tem svojim poželénjam, tem bole nesrečen postáneš v svojem vezdášnjem i prišestnom živilénji. Bôg te lübeznivo na tó opomina, i ešče ti prilíko dá, naj se ognoti moreš od toga strašnoga sôda. Med dánimi prilíkami si nemreš preveč odebérati. Samo edna prilíka jeste za tébe, svoje zdajšnje živilénje moreš zatajiti. Z svojov lastivnov močjöv si na tó nê zmožen, si slab, niti Bôg tó ne želé od tébe. Nego záto je prišo Kristuš, da bi tebe vöodpelo iz zdajšnjega tvojega živilénja v ono nôvo, čisto živilénje, gdé zdajšnje svojo vrédnost, veseljé, bláženost za kvár i za prázno smétje spoznaš. Záto ne stani prôti Kristuší, nego dáj se Njemi prék popolnoma, zovi ga na svoja veseljá, samo tisto delaj i čini, štero túdi pred Njim léko činíš. Drága mladina, naj vás záto túdi v etom fašenskom vrêmeni Kristuš vodi, či v Njegovoj bližini ostánete, tak se vam nigdár nede trbelo sramovati vašega živilénja, ár tak vaše živilénje, túdi veseljé prijetno bode Bôgi, vašim starišom i vsem poštenim lüdém. H.

„Nê, milostiven král! Ostani ti domá,
Za bojno je preslaba že tvoja rama.
Znam, kaj ti je vrêmen batrívnost nihála,
Ka valá, či te je môč tá ostávila.

Zavüpaj zvôn Bôga na nás delo tvoje,
Staviti se smém, ka prvle, kak kmica de,
Vô stiramo z-orsága vse protivnike,
Králevstvo pá nazáj dobiš v-svoje rôke.“

Na tó so husárje vu sedla sposedli,
Rôpajôče törke so iskat hitill.
Vse dugo nê, ka so je nanáglí dojšli,
Po ednom kôveti njim bojñnapovedli.

Kôvet nazáj pridôč, se zglási trompôta,
Z-groznim trôblenjom se začinjala bojna.
Ocelov cinkanje, i gutôv kričanje,
Je bilô pri vögraj začétka znaménje.

Ostrôgvi bodajo jahancov zrêberja,
Dúdnja zemla od podkôv konjév tiranja.
Mogôče se je zemla z-mèsta genola
Na pogübela glás se je prestráhšila.

Törski voj, te hirešen, črváti baša,
Kak pét akôvov lagev je meo v-njem sala;
Nôs pa erdêčega od pitvine vina,
Človek bi tak mislo daj ôgorka bila.

Törške armádie velkoga črvá voj
Je vu réd postavo nabitje šereg svoj,
V-réd vzéta armáda je uprav obstála,
Kak je vogrška vojska na njô vdárila.

Ali té napád je nê bio dečarija,
Nastála je včasi velka reberija;
Törsci so krven znoj švicáli vô z-sébe,
Zelén mezôv je grátao môrje 'rdêče.

Bogástvo.

Ne modrújmo sami od bogástva, nego poglednimo, ka právjio od njega rázložni znameniti misleci.

Oglásili do se nam možjé, kí so dávalo pred Kristušom živelj i modrúvali. Čúli mo znamenite pesnike, pisátele i modrijáne krščanske Europe. Opitali bomo Jezušove protivnike i tolmáče njegovoga návuka.

Ovidij: (rimski pesnik 43 pred Kr. — 17 po Kr.) „Bogástvo prináša poštenjé“.

Lukián: (grčki pisátel v 2. stol. po Kr.) „Svojega bogástva ne cénijo záto, ár je prijétno bogátomi býti, nego bole záto, náj jih drúgi víše preštímajo“.

Horátij: (rimski pesnik 65—8 pred Kr.) „Več pènez, več skrbi“.

Schopenhauer: (nemški modriján 1788—1860) „Bogástvo je prispodobno morskóji vodi; več pijémo z njé, bole smo žédni“.

Börne: (nemški pisátel 1786—1837) „Srcé de od bogástva hitrej trdo, kak belica od vróče vodé“.

Halm: (nemški pisátel) „Srečni ljudjé so vsikdár bogáti, bogáti ljudjé pa so nej vsikdár srečni“.

Cicero: (rimski govornik 106—43 pred Kr.) „Bogat je tisti, što telko má, ka si nikaj več ne želé“.

Theognis: (grčki pesnik v 6. stolini pred Kr.) „Bogástva si ne želém i si ga ne prosim;

od máloga ščém živetí, náj me samo ne stiská vata siromaštvo i trplénje“.

Schiller: (nemški pesnik 1759—1805) „Kinčl so nej lást človeka. Človek je samo oskrbnik toga, ka njemi bogóvi dájo i — če ščéjo — túdi vzemejo“.

I. Šam. 2, 7: „Gospód včini človeka siromača i bogáca“.

I. Timot. 6, 9: „Kí pa ščéjo obogatiti, spádnejo vu skúšávanje i mreže i vnóga nespametna i škodliva poželénja, štera pogrozijo ljudjé v pogibelnost i skvarjénje“.

I. Timot. 6, 17: „Tim bogátim na etom svéti zapovej, náj se ne zvisljo, niti se ne vúpajo v negvúšnom bogástvi, nego vu živom Bógi“.

Že s tej ništerni réči dúševni voditelov človečanstva lejko vidimo, ka je človek v vsej vrémenaj čúto bár prijétnost bogástva, ali pozno je túdi njegovo nevarnost i zapelávajóčo móč.

Záto právi Jezuš človeki, od šteroga zná, ka nosi v svojem srci nevgaslivo željo za správlanjem:

„Ne správajte si kinče na zemli, gde je mol i erja skvari i gde je tatjé podkopajo i vkrádnejo.“

Správajte si pa kinče vu nébi.

Ár gde je kinč vaš, tam je i srcé vaše“.

Tistoga pa, komi je vnógo dáno, oslobodi Jezuš robstva bogástva i slúžbe pènez s tem, ka ga samo za šéfara postávi nad od Bogá njemi zavúpanim imánjem.

D.

Hejh! Hajda, li hajda! - Lí ponjem zdá zazda!
Z-mrtvi tól tórkov je grátala grmada.
Samo baša je bio lí ešče vu žitki,
Kukorica Janči ga meo rávno v-cíli.

Kukorica Janči je nê vzéo za šáto,
Nad njega je drapno, etak ga pozdravo:
„Hejh kuma! Ti si tak predosta za en'ga,
Stoj! Ár jas zdá včasí narédím z-tébe dvá!“

Kak je pravo, tak je túdi včino zazda,
Tórsoga bašo trúp je razkálao na dvá.
Na lévo, na právo se obrn'la obá,
Tak je preišao sirmaček z-etoga svetá.

Gda so tó vidli, medli, tórski vojáki,
„Upre! V-bég so vdarili, boj'kaj manjáki.
Bežali bi, bežali dnesdén mogóče,
Či ji nebi dojšli vogrski husárje.“

Bogme so je dojšli i doj spoklásili,
Kapale so glavé pred njimi, kak tikvi.

En jedini — se je náglo tírao tamtá,
Kukorica Janči ga je gnao, kak vragá.

Tórsoga bašo sin je bio te bežéči,
Vu náročaj nika béloga držéči.
Tó bélo je bila či Francije krála,
Omedléla je, i za sébe nê znála.

Dugo ga gnao Janči, dokeč ga je dojšao,
„Stani pogan, stani!“ je Janči zdá skričao.
„Stani, ár ti ovak v-téli dveri odprém,
Skóz šteri ti dúšo vu pekel preženém!“

Ali bašo sin bogme nikak nê stano,
Či bi pod njim tráden konj vkúper nê spadno;
Vkúp je spadno i tam včasí paro pústo,
Bašo sin je na tó etak ódpro vústo:

„Miloščo, miloščo plemeniti vítéz!
Či na drúgo bár nê, na mladost mojo gléj
Ešče sem premládi ino žitek rad mam,
Vzemi mi vse, ka mam, niháj mi žitek sam“.

Ženski kotiček.

Vera ešče bregè pregene!

Jezuš je bio na pòti od Bethanie v Jeružalem Na celo j pòti se je zbrálo lúdstvo, da bi ga videlo. Pòt je vodila skòzi Bethphago. Lúdstvo je napunilo ceste, je splezalo na béle skale, štere so obròbile cesto, na drevje, da so se veje gibale pod njihovov žmèčov. Mòž, šteromi so pravli, da je sin Boži, je jezdo na srèdi cesté, oblečeni v bélo obleko. Dúgi, rjáví, na srèdi razdeljeni vlasjé so obròbili blèdi, trúden obráz. Lúdjé so ga pozdrávlali z kričom, v rokaj so držali pálmové vejke. „Hožána!“ je odmèvalo od visoki skál. Ali Jezuš iz Názareta je nej poglédao nej na lévo, nej na dèšno. Vido je pred seboj samo strašno sliko dvè gobavcov. Mati i hči sta bilé Lúdjé so se vkraj tiščali od nesrečnic, kričali so:

„Gobavci, gobavci! Vkráj ž njimi! Vrže kaménje na njé.“

Teda se je Jezuš obrno pròti njima. Neizmerna nebeška dobròta je zasijala na njegovom obrázi. I nesrečna mati je sklenola rokè:

„Mešter, Mešter, vídiš nájno nevoio — Ti ná j lejko očistiš — smilij se nad nama — oh smilij se nad nama!“

„Verješ, da ti lejko pomágam?“ pita On.

„Ti si Mešijáš!“ odgovori ona.

„Ženska“, odgovori Jezuš, „tvoja vera je velka! Naj bode, ka si želiš!“ Máli čas je ešče obstao, poglédao nesrečnice, teda se obrnòvši odjèzdo je. Lúdstvo pa je hodilo za njim. Nesrečna mati pa je vzéla svojo hčér v nároče i s skúzami v očáj ponovila: „Rèšenive sve, drágo dète, ár obečao nama je. Zaistino Mešijáš je.“

Zgòdila se je čúda, ozdráville sta i se vròle v svoj dóm.

— — —

Ništerni med nami se smeje čúdam sv. písma i právi: „Napisano je, ali vidli smo nej. Ali se godi ešče dnesdén tákše čúdo?“ Tem nevernim pa právim, da se ešče dnesdén godljo tákše čúde i záto vam edno ščém pripovedávati, štero sem sama čúla i vidla.

V velkom váraši sta živelá mòž i žena, srečna v zákoni, zadovolna v svojem vsákdenšnjem deli. Velko trgovino sta mela, Bóg njima je blagoslovo delo, vsákdenšnje skrbi sta nej poznala. Ali kak tò pride v velkom váraši, gde celi dèn nega mira, gde žené ena vóra tò drúgo, gde nigdár časa nega, za mirno premišlávanje, túdi onivadvá sta v sili za zaslúžkom, v vsákdenšnjem deli malo pozábila na Bogá. Večerna molitev je bila krátka, béžna, ár trúdnó tēlo si je želelo počinka. V nedelo je nej bilò časa za Božo slúžbo, račúne sta mogla v réd spraviti, písma napisati, preglédati blágo za prišestni teden. Vse tò je bilò krivo, da je Bóg bio zádjni.

„Obdrži vse, ka máš, bojdikaj živlénec!
Od méne mréti si ti bogme nē vrèden:
Spucaj se od etec i nesi glás domò,
Kak se je eto pòt zdá z-vami zgòdilo!“

Z-konja dol stòpivši, je šò k-krála čéri,
Obráz njé glédavši, té je bio prelèpi,
Oči je rávno zdá namali odprla
I vústa so njé pa ete reči pravla:

„Osloboditel moj! Nepítam te, što si?
Čítim, ka jas tebi dosta mam hváliti.
Z-zahválnosti ti jas vse, vse doprinesém
Či ti túdi tak ščéš, tvoja žena bodem“.

V-Jančija žilaj je nē voda: — krv vréla,
V-srdci se njemi je velka borba zdéla,
Štera se je preci deli potihšala,
Kak njemi je vu pamet luška prišla.

Prijaznivo je erkao králevskoj čéri:
„Hodva moja rōža prvle k-tvojmi oči,
Tam si pogučimo, kak tò delo stoji.“
Šla sta tak z-deklinov stápala namali.

XIII-ti spév.

Kukorica Janči ino čí králevska,
Sta prišla na bojišče kesno zvečarka.
Zahájajòčega sunca slédnji tráki,
So z-rdèčmi očmi glédali po kráji.

Nē so vidli drúgo, samo krvávo smrt
I kávk šereg, šter' je létao tam zgora vrt,
Nē so vidli vu njem nika posebnoga
Not' so se vtonili vmòrja dna glob'koga.

Pri bojišči je bila mlaka poredna
Z-čistov, sívov vodòv z-céla napunjena.
Ali zdá je pa erdèča postánola,
Ár si je vogrski šereg v njé roké zéprao.

Gda se je vogrski šereg doli spozéprao,
Je Francije králá v-njegov grád sprevájao.
Od bojišča je té grád nē predaleč stao
Tak ga je šereg not' do dōma sprevájao.

Přišli so hřdi dněvi, mōž je težko obete-
žao. V bolnico so ga mogli odpelatí, žena pa
je sáma ostála z velkov trgovinov i s cělými
skrbmi. Vsáki zadvečerek pa je šla v bolnico i
dúge vōre zamůdila pri mōži, šteri je vsáki děn
slabějši gračůvao. V noči je mogla žena delatí
i če se je vlęgla, so jo skrbi nej pústile spati.
Roké je sklenola, molila jōkala i tōžila se je
edinomi vráči — Bōgi i prosila ga je za pomōč.
Zglédalo je, da nika ne pomága. Gda je drůgi
děn prišla v bolnico, je najšla pri posteli drá-
goga tůváriša důhovnika, šteri je betežniki pri-
neso slědnji trōšt. Zajōkala se je bridko. Eden
prijázen zdravnik jo je odpelao v drůgo hižo i
tam njej je razložo:

„Gospá, pomōči več nega za vašega moža.
Naše zdravniško zůanje njemi pomagati več ne-
mre. Edino čůdo ga ešče lejko rěši“. Vsa strěta
od bolečini i žalosti, vsa objōkana seš obrně k
sestri diakonisi: „Sestra, ali znáte, kak slabo je
z mojim mōžom?“ I sestra je tō gospō lůbezni-
vo obinola: „Znam gospá, da je jáko slabo z
vašim mōžom, liki ešče se lejko vůpano“.

„Nej, rávno mi je zdravnik pravo, ka nega
vůpanja“, se je gospá zajōkala.

„Tō je pravo zdravnik? Nej gospá, ne verte
njemi. Dokeč eden človek žive, nesmimo zgůbiti
vůpanja. Mi nikaj nevěmo. Edino Bōg je gospo-
dár nad nami i edini on zná, gda nam je mrěti.
Idite mirno domō i proste Bogá s cělím srcom,

s cělov dāšov, náj vam ešče půsti tůváriša. On
edini ga vam rěši“.

Gospá je odišla domō, pústila je skrb za
trgovino drůgim, ona sáma pa se je zaklenola v
svojo hižo, cělo svojo skrb je položila v moli-
tev, borila se je dúgo nōč s smrtjōv, najnej ne
vzeme tō nájdragše, prosila Bogá za pomōč.
Drůgo jůtro je mirno šla na svoje delo, ár ver-
vala je, da je njěna molitev poslůhnjena. Okōli
devěte vōre pa je dobila glás z bolnice, da je
njěnomi mōži nájvěkša nevarnost minila, i da
májo pálik vůpanje, ka de zdrav.

Dugo je ešče ležo v posteli, pomali je šlo
zdravlěnje naprej, ali dnes je zdrav i srečen človek.

Pred krátkim časom sem gůčala z njimi.
Gospá mi je právla: „Zdaj znam, da vera ešče
bregé pregenel“
Frida Kovátš.

*Tō so odebráni i Bōgi prijětni lůdjé,
šteri pridno poslůšajo evangelium, v Kri-
stusůi verjejo, z dobrimi sádi posvedočijo
vero i pōleg toga trpijo, ka trpeti morejo.
Luther.*

*Nišče je nej tak globoko spadno, ka
ne bi mogo se vůpati, da de ešče lejko te
nájvišiši. — Luther.*

*Rěč, štera nás hráni je tà, ka nam On
obeča, ka je naš Bōg i ka šče naš Bōg
biti. — Luther.*

Komaj, kak se je šereg vu grád zoselo,
Kukorica Janči je že tů tá přišao.
Tákša je bila pri njem krála deklina
Kak pri obláki svekla zvězda zorjanska.

Gda je te stári král čěr svojo zagledno,
Trepetajōč jo je za šinjek obino.
Li po tom je gůčao nasledůvajōča,
Etak naprě dávao, ta ešče pridōča:

„Zdá me li tak mislim, li dobrōta čáka,
Naj ide nikák hitro, zové sakáča.
Da pripraví vsa dobra k-velkoj večěrji
Tim mojim obládnim vítězom k-vesělji“.

„Gospodne král! Ně trbě zvati sakáča,
Z ti dománji nikák tak skriči, poráča:
„Vse je pripravěno, štero je potřěbno,
Vu sōsednoj hiži je gori prestřěto“.

Sakáča reči so se prijětno čůle,
Vogrskim husárom jáko povídile,

Ně so se tů dáli dosta pozávati,
Naklajene stole so kōli obaeli.

Kak nesmileno so tam delali z-fōrki,
Rávno tak so činili pri dobrom jeli.
Ně je bilō čůdo, ár so ogládili,
Tě vgrski husárje, kurážni vítězi.

Práznili so že kupice vsi porědi,
Teda je král začao etak govoriti:
„Pazite na méne, rěč mojo slišajte,
Ár je znamenito, ka čůli bodete“.

Vogrski husárje so jáko pazili,
Da králevske reči májo prerazmiti.
Ki je malo gutno, potom se pa skašlao;
Rěč zdignovši, je svo' želenje pred njě dao.

Predevsěm mi pově, ka je tvoje imé,
Ti srdčen vítěz, ki si mi mentůvao čěr?
„Kukorica Janči, mi imé pošteno,
Malo je preprōsto, ali ně sramotno“.

Prezbiter.

Té stariše, ki so med vami prosim jas — piše Peter apoštol — páste tó med vami bodó-čo črédo Božo, kebzuávajóči na njó, nê z primár-janja, nego z dobre vóle, níti za grdí dobiček, nego z gotovoga srcá, níti líki gospodúvájóči nad Gospodnovov dročinov, nego példa bodóči té čréde. (I. Peter 5. 2—3.)

Cérkevno dugovánje je Bože dugovánje. K Božemi dugovánji se pa li samo ponízno smémo približávati. Právo spoznanje dugovánj i pošteno mišlénje pripela prezbitera, gmajnskoga odbornika do toga, da naj v vsákóm pítanji gléda pravico, istino. Záto naj na prezbiterski seaj nega níkšega srda, sváje i neprijátelskoga guča. Prezbitér naj ne guči samo té, gda proteštitati šcé próti nikóm, gda je čemerén, gda ga natura podnesé. Prezbitér more vsem drúgim pomáhati misliti z dobrov, tréznov rečjov i z dobrim tanáčom. Da bi naša cerkevna zborovánja, nji tanáčúvanja i skončanja blagoslovena pôstala, záto se naj vsáko cerkevno zborovánje z molitevjov začne i dokonča. Na tákšém zborovánji, na tákši gyúlešaj, štero je z molitevjov biló začnjeno, dosta bole ostáne réd, tam se dosta bole hasnovita skončanja prineséjo i potrdijo.

Vsáki prezbitér naj prav občúti tó, da je cerkevno dugovánje, štero je v njegove roké biló položeno, ómurno i svéto dugovánje, rávno záto

v tej dugovánjaj pošteno, z vrélov dúšov, verno more hodíti, z vékšov vrélostjov, z vékšov vernostjov líki pa v svoji osébní dugovánjaj. Cérkevni zákon vsákóm prezbitéri za dužnost postávi, naj gmajnske kotrlige na tó búdi i nadigáva, da naj svoje dužnosti verno i pošteno spunjávajo próti cérkvi, próti fari. Samo tó je pítanje, da prezbitér tó svojo dužnost, nadigávánja tó delo gda, gdé i kak naj opráva?

Na tó naj v vsákóm vrémeni gotov i právleni bode! Preveč žalosten čin bi bio tó i samo jálni i skazlivi lúdje včínijo tó, da bár nosijo svoje fare prezbitersko čést, gda se pa vóni v žitki za svéto církevno dugovánje ide, té oni sami odstópijo od cérkvi i tisto pomágajo z svojim gučom i djánjom rúšiti. Táksi prezbitér je odávec tiste cérkvi i tistoga svétoga i ómurnoga dugovánja, vu štere pošteno i verno slúžbo je bio pozváni i na štero je priségo. Činénja, djánja od vsáke reči lepše gučijo i záto rávno tisti prezbitér nájbógše i nálepše léko nadigáva gmajnare na verno spunjávánje njihove dužnosti, ki svoje dužnosti túdi sam najvernejše i nájpóštenejše spunjáva.

Prezbitér túdi naj svojega dúševnoga pastéra podpéra v njegovom církevbranáčem i církevzidájóčem deli. Za tó dosta prilike má, túdi je njegova dužnost, kém bliže spoznati dúševnoga pastéra tó dúhovno delo. Léko spozna tiste brige, tisto odgovornost, tisto bremen, štera ed-

Tak je odgóvoro Kukorica Janči,
Potom je pa král zdá etak erkao njemi:
„Jas zdá na drúgo prekratim tvoje imé
Od dnéšnjega dnéva bodeš Jánoš víté z“.

Vrli Jánoš vítéz zdá pa čúj nadale,
Osloboditel jedíne čéri moje,
Vzemi si jo za ženo, tvoja naj bode,
Vzemi túdi prék trónuš, králestvo moje.

Na trónuší sem jas že dugo lét sedo,
Nanjem sem obstarao i túdi obrúdo.
Težke so že meni té králevske skrbi
Záto dnes odstópm i pústim je z-míslí.

Na glavô ti denem tó sveklo korôno,
Za sveklo korôno jas neželém drúgo,
Samo v-etom grádi edne málo hižo,
V-šteroj bom ga stáre dni mirevno živo.“

Tak je pravo on král zadosta razmeto,
Slíhšajóčím vítézom na velko čúdo.
Jánoš vítéz je té reči prijaznivo
Z-poníznmí glásom, z-srdcá etak zahválo:

„Hválím njím svetlí král k-meni za dobrôto,
Štere sem nê vréden, tak čútim prekrôto;
Z-edním i tó njím túdi mam naznaníti,
Ka jas té dobrôte nemorem sprijéti.

Dúgo híštôrijo bi mogao praviti,
Zaká té dobrôte nemorem sprijéti.
Ár mislím vu sebi, ka de vam na bremen,
Jas pa nikóm na bremen bídti neščem.“

„No, samo li guči, radi mo slíhšali,
Nezadržávaj se, pové, ka te bolí?“
Dober francuški král ga je tak batrívio,
Kak je Jánoš gučao, níže je spísano:

(Nadaljávánje pride)

ne gmajne důševni pastér more nositi na svoji pléčaj. Ár důševni pastér li samo tak léko dosegne nášaj v svojem deli, či má v gmajni v prezbitera, kurátoraj verne pomočnike, ki se brigajo za svojo církev, za svojo faro.

Prezbitereje so tudi dužni tak v svojem pri vátnom, kak v družinskem žitki, v poštenom oponášanji, z vrélim v církev hodénjom, z živánjom Kristušove svéte večérje, v goréčoj ljubéznosti svoje církví, svojega evangeličanskoga vadlívánja dober vzgléd, dobro példo pokazati pred vsémi gmajnari. Tó se tiče tudi gmajnski inšpekterov, kak prvi prezbiterev, i né samo na svojo osébo gledóč, nego na tó morejo glédati i paziti, naj vsáki prezbiter i kurátor tak vrélo i verno spunjáva svojo dužnost. Živa gmajna, živa fara li samo tam obstoji, gdé živi i delaven prezbitérium jeste. Presbitérium pa léko živoga včini li samo poslúšanje i zdržávanje Bože svéte rěči. Dužnost prezbitera li samo tisti léko spunjáva z nášajom, ki v toj čésti z důšov i z srcom, nesebično zná i šté delati. Pred drúgimi nemre slúžiti cerkevni dugovánjom tisti, ki sam ne lúbi svoje církví, svojega evangeličanskoga vadlívánja nevkleknjeme, ki ne hodi v církev, ki je né pripravlen na vsáke áldove. Nemre nositi právoga, pebožnoga žitka zástavo tisti, ki sam ne živé poštenoga žitka, ki se sam ogiba Bože hiže, ki sam ne čté biblije, ki ne živi poštenoga krščanskoga živlénja v svojoj družini.

Tudi v naši faraj se je dnesdén dosta lúdi odvadilo od obiskávanja Bože hiže. Vzrokov je tomi dosta, ali tem žalostnejša je za tákše lúdi bodóčnost. Odkrito léko vóповem, da se ne zvráči, ne bode vidlo i melo mira, ne bode bláženao i zadovolno tó lúdstvo vse tečas, dokeč z očišćením srcom, z pokoročinénjom nazáj ne pride k Bógi, k Kristuší. Léko proba z politikov, z ráznimi organizácijami lekotiti svojo žalostno stávo, drúge rešitvi nega, nego povrnóti se na Božo pót. Znóva goriposkati Božo hižo i né ešče v nedelo bežati z trúdapunim delom za premenlivim zemelskim premožénjom.

Tudi v tom naj prezbitereje hodijo naprej z dobrov példov. Na tó so priségali, da bodo naprejhodili. Šteri prezbiter se brezi vzroka i nemárno ogiba Bože hiže, ki ne živé pošteno, ki domá v svojoj družini spáke i sváje dela, je vréden, da se njemi tá čést očivesno odvzeme pred célov gmajnov. Ár tákši prezbiter z svojov lagvov példov več škódi svojoj gmajni, kak pa hasní.

Tudi našo evangeličansko církev v denéšnjem vrémeni velke nálogé čakajo. Da bi se té náloge rešile, je samo tak mogóče, či se odznótra prenóvi, na nóvo porodi. Nazáj more prítí ona stára vernost i pobožnost, tisto čisto evangeličansko živlénje, štero je za svojo církev, za svoje vadlívánje pripravleno biló delati, aldúvati, írpeti i moliti.

Prezbitereje so tudi dužni spoznati célo našo orsačko evangeličansko církev i evangeličansko církev v drúgi držávaj. Naj se ne brigajo samo za svojo gmajno, za svoje gmajne živlénje, nego naj glédajo tudi prek granic svoje gmajne, i naj se brigajo za dogódké i dugovánja céle evangeličanske církví. Zató bi pa potrebne bilé prezbiterske konference, gde bi edne, ali več šinjorij prezbitereje vküpprišli, gdé bi v rázni predávanjaj spoznali organizácijo naše církví, nadale napáke, hibe, potrebščine, dobre siráni edne i drúge gmajne. Na tákši konferencaj bi se tudi naši prezbitereje vzgájali v bogábojéče, pobožne, církví slúžéče močne, batrivne kotrige, ki se za svoje vere na vse pripravleni. Spoznanje evang. církví domá i v drúgi držávaj bi dosta důhovnoga i morálnogahaska melo za naše prezbitere.

Našo evangeličansko církev, vadlívánje pa tak spozname li nájbole, či vrélo čtémo Svéto písmo, radi popévamo i Bogá molimo, vsáko nedelo v církev idemo, i čtémo naše verske listé. Zató vsáki evangeličanski prezbiter naj za svojo glávno dužnost drží, delati i podpérati naš evangeličanski štamp, eti v Prekmurji v prvój vrstí naš Důševni list i Evangeličanski Kalendari. Né je dober evangeličanec, ešče menje je dober pazíteo tisti prezbiter, v šteroga hiže ne hodijo evangeličanske novine, gdé ne čtéjo Evangeličanskoga Kalendarija. Samo razméti, vréti prezbitereje se potrebni, ki čisto glédajo i vidijo, ki se brigajo za evang. církev i za svojo důševno hráno, tak bode dugovánje evangeličanskoga štampa napredoválo i močno póstalo. Včini, deni zató za močno, za velko evangeličanski štamp, i za močno, za velko svojo evangeličansko církev.

Težki časí hodijo obrí nás, tó vsi vidimo. Ali tudi tó moremo viditi, da je Gospodni Bóg med trplénjom, strádanjom tudi čúdno priliko dao za tó, naj se vse prenóvi, naj z denéšnjega strašnoga opüščávanja tudi naša evangeličanska církev na močno, na pravično živlénje goristáne. Zató vsi glédajmo i rešujmo na cerkevnom póli zgüblene důše. Pripelajmo jih nazáj na Božo pót, v tom deli naj med prvimi bodejo prezbitereje. „Žétve za štino je vnógo, ti delavcov je pa malo.“ H.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Záto je mogao vu vsem k bratom prispodoben biti, da bi milostiven blo i veren višejnji pop pri Bôgi na fitšanje grêhov lûdstva.“ (Žid. 2, 17.)

Moravci. V morávskoj gmajni se je v 1940 leti narôdilo 15 dečkov i 7 deklin, vküper 22. Konfirmirani je bilô 13 dečkov i 14 deklin, vküper 27. Zdalô se je 6 čistî evang. párov i 1 pár rázločnoga vadlûvánja, vküper 7. Mrlô je 15 moški i 15 žensk, vküper 30. V evang. cerkev je stôpila Fajs Vilma s Tešanovec, z evang. cerkve je vôtôpila Holcman Marija roj. Kardoš z Morávec. Áldovov je prišlo na rázločne cile 3 501·50 din.

„**Krščanska železnica.**“ Tô imé je do nejdávnoga nosila edna železnica v Ameriki. Med njéna pravila je slišila tûdi dolôčba, ka v nedelo níkdár nede vozila, zvûn v velkoj potrebščinî i ka se na njoj nede sméla prevázati palinka. Obé dolôčbi je železnica v tekáji svojega 33 léttnoga obstoja verne zdržála. Samo ednôk je vozila v nedelo, náj ednoga žmetnoga betežnika v bolnîco odpela. Tá železnica je níkdár níkoga nej bujla ali oranila, níkdár se je nej pripetila na njej nesreča, níkdár se je z níkim nej právdivala i níkdár je nej vozila palinke.

Samovolní dári. Na gortdržanje *Dúševnoga Lîsta*: Benkič Kálmán Pužavci, Rátkai Vilma Sebeborci, Poredoš Franc Brezovci, Sever Franc Puconci, Čelák Štefan Lemerje 5–5 din, Kološa Lajoš Gorica 3 din, Kočar Ernô Vučjagomila 2 din, Žemlič Alajoš z Črnelavec 30 din, eden veren čítel z M. Sobote 40 din, Evang. gmajna v Subotici po offertoriumi 100 din, Mr. ph. Šiftar Ida z Maribora 80 din, Šiftar Marija z Maribora 20 din. — Na nesprihlivi vènc *Luthárove Fliszár Šarolte*: Fliszár Mihajl Brezovci 30 din, Füršt ida Murski Črnci 20 din, Rátkai Láslo Andrecl 20 din, Fartelj Gizela Krnci 10 din, din, Fliszár Ernô Puconci 20 din, Kuzma Lajoš Skakovci 20 din.

Turobni glási. Zádni mèséc so se odsešli vuvèčnost z *Puconske fare*: Temlin Žuzana, r. Janža na Vaneči, stara 71 leto; Lukač Vilma, samska, v Puconci, st. 37 l.; Šparaš Mihajl v Brezovci, st. 69 l. — s *Soboške fare*: 21. jan. Kúčan Štefan s Sobote st. 3 mès.; 25. jan. Kúčan Alojz s Sobote st. 1 mès.; 2. febr. Vöröš Julija s Sobote st. 74 l.; 6. febr. Novak Ana,

roj. Farkaš v Apači st. 69 l. — z *Križevske fare*: 2. jan. Kozic Karol Peskovci st. 65 l.; 8. jan. Molnar Treza roj. Solár Selo st. 76 l.; 7. jan. Baier Janez Kuštanovci st. 79 l.; 10. jan. Ambuš Vilma roj. Makovec Selo st. 47 l.; 12. jan. Banko Štefan Dankovci st. 63 l.; 14. jan. Kúčan Treza roj. Čahuk Križevci st. 69 l.; 14. jan. Kočiš Ana roj. Kutoš Berkevci st. 72 l.; 19. jan. Gorčan Janez Kukeč st. 51 l.; 22. jan. Kočiš Treza roj. Malačič Ratkovci st. 70 l.; 23. jan. Kutoš Roza roj. Rituper Košarovci st. 48 l.; 26. jan. Kerčmar Rudolf Kúkeč st. 73 l.; 28. jan. Gospod Jožef Ivanovci st. 69 l.; 29. jan. Kerčmar Janez Križevci st. 72 l. — z *Domanjšovske fare*: vd. Kerčmar Mihajl v Čikečkavasi st. 62 l.; Šanca Jožef v Domanjšovci st. 81 l.; Kalamar Julija roj. Malačič v Domanjšovci st. 35 l. — z *G. Slavečke fare*: jan 16. Rogač Justina, otrok iz Nuskove v 15 min. st.; 1. febr. Fartek Ervin otrok iz Kuzme v 2 i pol mès. starosti. — Tim preminjenim náj bode Kristuš goristanenje i žitek, té žaluvajôče pa náj pomiri vsega trôšta Bôg.

Dári na Dlački dom. Sapač Aleksander 4 50, Vrečič Ilka 1, Jošar Franc 1, Vučak Ludvik 3, Bertalanč Štefan 1, Vrečič Aleksander 1, Vrečič Kalman 3, Andreč Janez 2, Šiftar Šandor 2 litra pšenice. Vsi darovalci so z Strukovec. Bertalanč Jožef z Kruplivnika 2 lt. žita. Šiftar Karolj z Bodonec 20 lt. žita. Jarnevič Peter s Sobote 64 din. Srčna hvála!

Evang. žensko društvo v Gornji Slaveči priredi v nedeljo 23. febr. t. l. v gostilniški prostoraj Fartek Franca svojo veselico. Začétek veselice ob 12 uri. Vstopnine nega. Čisti dobiček se na cerkvene dobre cile obrné. Vabljeni vsi!

Gor. Slaveča. Fárno žensko društvo je 12. jan. melo svojo letošnjo obč. sejo. Račun je dalô od dela lanskoga leta. Društvo je lansko leto dalô málati našo cerkev i tûdi oltár, predganco i klopi, eden nôvi tepih küpilo na oltár. 20.460 50 Din so bili lanski izdátki. Ár je dojpretekla stároga ôdbora funkejska doba, so pôleg pravil mogli zvoliti nôvi odbor. Ednoglásno je bio odebráni stári odbor na čeli z agilnov predsednicov Kovátiš Fridov, ženov dom. dúhovnika. Bôg náj blagoslovi delo toga društva! — V 1940 leti se je narôdilo v našoj fari 43 (1939 leta 26) oséb, od toga moškoga spóla 24 (8), ženskoga spóla 19 (18). Zákonski 36 (24), ne-

zákonski pa 7 (2). Od teh je mrtvorojeno 1 moško i 1 žensko dehte Mrlô je od rojenj 6 (2). Narodilo se je po vesnicaj: G. Slaveči 13 (5), D. Slaveči 9 (3), Sotni 3 (0), Nuskovi 5 (7), Kuzmi 7 (4), Serdici 4 (3), G. Lendavi 2 (2), Sv. Jurji 0 (2). Pozakonjeni je bilô leta 1940 vsevküper 6 (13) oséb, od toga moškoga spôla 1 (8), ženskoga spôla 5 (5). Mrlô je 1940 leta 30 (22) oséb, od toga moškoga spôla 15 (6), ženskoga spôla 15 (16). Mrlô je na G. Slaveči 6 (5), D. Slaveči 6 (4), Serdici 1 (3), v Sotini 5 (4), Nuskovi 3 (2) Kuzmi 4 (0), Gor. Lendavi 1 (1), Sv. Jürji 1 (2), Večeslavci 1 (1), Matjaševci 1 (0), Pertoči 1 (0). Zdalô se je 20 (16) párov, od toga čistí ev. párov 16 (14), mejšani zákon so sklenili 4 (2) pári, od teh sta 2 (1) pára rezerváliš dalá na našo strán. Pri konfirmácii je bilô 1940 márc. 31. v našoj cerkvi 23 (18) dečkov i 20 (29) deklíc, vsevküper 43 (47) otrok. 1940 leti sta v našo cerkev prejkstôpile iz r. k. cerkvi 2 (1) moški osébi. Izstôpile so z naše cerkvi v r. k. cerkev 2 (2) ženski i 1 moški.

Verovučitel'ska imenuvanja. G. Škalič Željko, moráv'ski kántorvučitel so od bánske oblásti postáveni za verovučitel'a na moravskoj i tešanovskoj šoli, g. Cipot Franc vučjegomil'ski učitel pa za verovučitel'a v Vučoj gomili.

Nemčija. Nemška cerkvena štatistika tó právi, da velka Nemčija 98 milijónov prebiválcov má. Od tej prebiválcov je 45 milijónov evangeličancov i 48 milijónov rim. katoličancov. Evangeličanci májo vsega v Nemčiji 19.600 gmajn, i májo 17.000 dühovnikov v gmajnaj i 2000 dühovnikov v rázni šolaj i závodaj. — Gustáv Adolfa Društvo v Nemčiji je svoje glávno zborovánje oktôbra mëseca držalo v Leipzigi. Zborovánje se je z božov službov začnôlo i skončalo. Društvo je melo 1939 ga leta 1.541.868 márk notrijemánja (več kak preminôčega leta). Društvo je vékše podpore dalô v vzhodni krajinaj živôčim evangeličanskim verebratom za podpéranje evang. cerkvenoga živlénja, túdi na bivšo Austrijo za zidanje evang. šól i Belgrádi za zidanje evang. cerkvi. — Na Bajorskom so sklenoli, da se naj konfirmácii v sédmom šolskom leti vrši. I tó záto, ár dijákov većina po ôsmom šolskom leti vðostáne z šole i zaberé si različne poklice. Tak da cerkev ešče po konfirmácii má edno leto, gda šolsko mladino v krščansko-evangeličanskom dühí ešče bole potrdi.

Amerika. Amerikanski proteštánušje so od 1919 ga leta do 1939-ga leta 600 milijónov dolárov poslali v inozemstvo za misijonske cile.

Rusija. Rusoski brezvercov novine sledéče pišejo: V Holandiji i v Belgiji se je po bojni pobožnost i vernost preveč zdignola. Cérkvi so vsigdár pune vernikov. Toga vzrok pa rusoski brezverci v tom vidijo, da je v tej držávaj po njihovom mišlénji církev postánola edino mesto, gde se nacionalizem ešče léko vzgája i širi. Túdi té novine porôčajo, da v Dániji i v Norvégiji več ne trpijo brezvercov, i da so tam v zádnejem časi 130 brezverski agitátorov aretirali i zaprli. — Službene novine brezvercov v Lembergi ob prvoy oblétnici Sovjetov na Polskom tó pišejo, da so sovjeti na bivšoj polskoj zemli v ednom leti zaprli 300 krščanski i 62 židovski církvio, več kak 3000 dühovnikov so izgnali z držáve, zaprli so 1000 verski šól i prepovedali so izhájati 19-tim tákšim novinam, štere so v krščanskom dühí písale.

Holandija. Holandsko biblijsko društvo je ob priliki svoje 125 létnice nôvo holandsko biblijo dalô vð. Do etigamao so ono biblijo núcall, štera je 1637-ga leta bila vðdana.

Dogodki zádnejega mëseca. Za prosvetnoga ministra je bio postáveni dr. Krek. Politični naslednik pokoj. dr. Korošca, dr. Kulovec, pa je imenuvanj za ministra brez listnice. — Naš ministrski predsednik i zun. minister sta obiskala Hitlera. Zdržétek 3 vðre trpéčega pogovora je nej bio objáveni. Dr. Kulovec je v Maribori izjávô, ka je do toga potovánja prišlo predvsém záto, da bi se našoj držávi v bodôčnosti zagotôvo popolen mir. — Angleži nadaljavajo svoj napád v čeloy Afriki. S Cirenaike so iztisloli Italijáne, zdaj močno napádajo Abesinijo i Somálijo. Bombardirali so túdi več ital. várošov. — V Albániji se menjávajo italijanski i grški napádi. Stánje se je dosta në spreménilo.

Reditel'stva pošta.

Gospod Frank Zakôč Newark N. Y. 96 Van Buzen Str. V-preminôčem mëseci ste na Johan Flisára imé v Murski Soboti po pošti poslali 210 din. (dvestodesét) penez. Prosimo odpište nam na koj se májo razračunati? Jeli na Dúševnoga Lista napréplačilo i na kelko vrémna ali na kalendarije, ali na dár, ali pa na Flisár Jánoša dobro? Penezi se tečas vu evidenciji bodo držali. Že napré nájtopleša hvála!